

[Prieme.]

disse Ord, sigtes der efter min Opfattelse til de Valutavanskeligheder, som vi her i Landet er kommet ind i, og til det Misforhold mellem Landets Forbrugs- og Indtjeningsevne, som nu engang er kommet. Jeg vil gerne her pege paa den Fare for Landets Økonomi, der ligger i Misforholdet imellem den kunstigt skabte Produktion, Byggeriet m. m., og vor Indtjeningsevne udefra. Der er Grænser for; hvad vi har Raad til at sætte i Gang i Produktion, i Byggeri og paa anden Maade. Det sætter sammen med vor Socialpolitik og Lønpolitik Købeevnen og Forbruget op, saavel Produktion som Byggeri, og det øgede Forbrug kræver Varer fra Udlandet, baade Raavarer, Halvfabrikata og færdige Varer, flere Varer, end vi har Raad til at købe. Vanskelighederne ved at skaffe Raavarer til Industrien er stadig øget, og i Øjeblikket er Situationen den vanskeligste, vi har haft. Der mangler for de sidste to Maaneder meget store Beløb, der ikke kan skaffes, hvis Valutabalancen skal holdes. Hertil er vi altsaa naaet efter 5 Aars Regulering og Valutacentral.

Jeg kan tilføje, at et af Landets største industrielle Firmaer i Aften har udsendt Meddelelse om, at en betydelig Del af dets Virksomhed, Kabelfabrikkerne i Middelfart, fra og med i Morgen standses.

Vi maa selvfølgelig have Balance mellem vort indenlandske Forbrug og vore Indtægter udefra. Det skal ikke skabes ved en Valutacentral, men ved en fornuftig økonomisk Politik. Den økonomiske Politik, som er Regeringens, kan ikke fortsættes. Fortsætter vi sorgløst med kunstigt at skabe Produktion og Købeevne, som det hidtil er sket, arbejder vi os utvivlsomt frem mod en ny Kroneforringelse, hvad der ikke nok kan advares imod. Jeg tror, at vi for 1937 maa belave os paa at spænde Livremmen ind, fordi vi ikke i Længden kan opretholde det af Regeringen skabte Misforhold mellem Landets Forbrug og Indtjeningsevne.

Den højtærede Handelsminister talte i Gaar om, at han paatænkte forskellige Ændringer i Importreguleringen, bl. a. saa der kunde blive noget større Sikkerhed for Erhvervene. Jeg vil gerne takke Ministeren for disse Ord. Jeg ved ikke, om Ministeren dermed mente, at Importørerne kan regne med visse Minimumbeløb, samtidig med at der fastlægges længere Perioder, saa der kan vindes mere Dispositionsfrihed. Det vilde naturligvis være en Vending mod det bedre, naar vi endelig skal have en Importregulering, et System, som jeg ikke tror paa, og

som efter min Opfattelse nu er ved at bryde sammen. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at allerede i Efteraaret 1934 foreslog Handelen i det Afviklingsudvalg, som da var nedsat, en ny Valutalov, der bl. a. gik ud paa, at man, i Stedet for den 45 pCt.-Bestemmelse, som jo nu var hensovet, satte Importen i 1934. Og vi foreslog med Hensyn til Perioderne følgende:

„Der fastsættes efter Forhandling med Industriens og Handelens Organisationer Perioder for Valutabegæringernes Tildeling saaledes, at Periodens Begyndelsestidspunkt, Længde og Antal ikke behøver at være den samme for alle Varer, men tilrettelægges efter de forskellige Branchers Ønsker.“

Jeg henstiller til den højtærede Minister, at han under sine Overvejelser har sin Opmærksomhed henvendt paa det dengang fremsatte Forslag, der efter min Opfattelse tager Hensyn til alle berettigede Interesser — herunder ogsaa Industriens og Arbejdernes.

Tredie Næstformand (A. M. Hansen):

Det ærede Medlem Hr. Rager har Ordet for en kort Bemærkning.

Rager: I de faa Ord, det ærede Medlem Hr. Prieme henvendte til mig, var der 2 Paastande, som begge var urigtige. Den ene Paastand gik ud paa, at jeg havde indrømmet, at jeg havde set og brugt fortrolige Oplysninger, der hidrørte fra Udenrigsministeriet. Dette er fuldkommen galt. Inden Mødet i Udenrigsministeriet havde jeg set den Liste, det drejede sig om — og Grosrerer-Societetet kan jo ikke være det afgørende for, om en saadan Liste skal være fortrolig eller ej.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at jeg havde benyttet min Viden til at forsøge at skaffe den Branche, jeg arbejder i selv, større Tildeling. Dette er ganske forkert. Det drejede sig overhovedet ikke om en Liste over Tildelinger; det, det drejede sig om, var at skaffe en saglig Oplysning til Landboforeninger og Udenrigsministerium om, hvilke Varer der i Fremtiden var Mulighed for at købe flere af. Og naar man er vidende om, at man ønsker at faa opgivet saadanne Varer, og det er opgjort til Nul, er det ganske givet ens Pligt at sørge for, at det bliver opgivet.

Jeg forstaar i øvrigt, at den Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte over for mig, og som findes i Folketingstidende Sp. 220, ikke skal forstaas saaledes, som jeg i Dag spurgte, om den skulde forstaas. Men